

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΙΑΠΩΝΕΖΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Γιαμαζάκι "Ειτζι (1905)

Δυο κόσμοι

"Όταν βρισκω ἐν' ἀστέρι
στό βραδινὸ οὐρανὸ
κι ἔρχομαι καὶ σοῦ λέω γι' αὐτὸ
λὲς πῶς τὸ βλέπεις κι ἐσύ

"Όταν δείχνω ἓνα πουλὶ
ποῦ ζητάει μὴ μεριά νὰ κουρνιάσει
στὰ κλαδιὰ τῶν ἀμυδροῶν δέντρων
κι αὐτὸ λὲς πῶς τὸ βλέπεις

Κάπως γίνεται κι ὁ κόσμος ποῦ βλέπεις
αὐτὸς ποῦ βλέπω
εἶναι στὴν πραγματικότητα ὁ ἴδιος

Δὲν ἔχουμε δυὸ ζευγάρια μάτια
σ' ἓνα σῶμα;

Λοιπὸν ἀν εἶναι ἀνάγκη
δὲν μπορῶ ν' ἀφήνω τὴν ὕραση ὅλη
σὲ μένα;

Κλείνω τὰ μάτια μου
'Ο κόσμος ξαφνικὰ χάνεται
μὰ ἓνας ὁμοῖος κόσμος
συνεχίζεται στὰ μάτια σου

'Αμάνο Ταντάσι (1909)

Προσοχή

Εἶναι ἓνα βουνὸ στὴν 'Ανατολή
ὅπου οἱ ἄχρηστοι γέροι ἐγκαταλείπονται νὰ
πεθάνουν
παρτημένοι ἐκεῖ σὰν μεταχειρισμένες πέννες

Πολὺ λογικὸ σ' ἀλήθεια

'Αγαπητοὶ ἀναγνώστες
ὅπωςδήποτε πετάξετε τίς παλιές σας πέννες
ὅμως ὄχι σ' αὐτὸ τὸ βουνὸ
γιατὶ ἐκεῖ
οἱ ἄχρηστοι γέροι περιπλανιῶνται
ὅλο δάκρυα

Ἡ φωνή

Κάλυπτε μὲς στὸ χορτάρι
ζοῦσε ἓνα νευρικὸ ἔντομο,
τὸ πρὸ ἐλάχιστο πλάσμα σ' ὅλο τὸν πλατὺ κό-
σμο.
Φοβόταν τὸν ἄνεμο ὅλη του τὴ ζωὴ
κι ἔτσι γιὰ νὰ ξεφύγει ἀπ' αὐτὰ,

ἔσκαψε μὴ τρύπα, ἰδρώνοντας καὶ λαχανά-
ζοντας
Τοῦ χρειάστηκε ἓνας χρόνος.

Μόλις πῆγε στὴν τρύπα,
ἄρχισε εὐτυχισμένο νὰ μαζεύεται, ὅταν
ὁ πρὸ λεπτὸς ζέφυρος σ' ὅλο τὸν πλατὺ κόσμο
φύσηξε ἑλαφρὰ
κι ἔριξε ἓνα λεπτὸ κομματάκι χῶμα μέσα στὴν
τρύπα.
Τὸ ἔντομο, δαγκώντας
τὴν πρὸ μικρὴ θλιμμένη κραυγὴ σ' ὅλο τὸν
πλατὺ κόσμο
ἐξέπνευσε.

Καριμούρα Χατζίμε (1910)

Πῶς πρέπει νὰ εἶναι ἡ ποίησή μου

"Αν ζεῖς κοντὰ σ' ἓνα λόφο
τὰ βατόχρια μπαίνουν στὴν κάμαρα
καὶ μὴ ἀκριδὰ κρίζει πάνω στὸ ρολοῖ

Μὴ λιμπελοῦλα μόλις πέρασε μέσα ἀπ' τὸ
σπίτι
Κάθομαι ἐδῶ μὲ τὸ σῶβρακο
καὶ γράφω αὐτὸ τὸ ποίημα.

Κρατώντας τὸ πινέλλο γερό,
τραβώντας προσεκτικὲς γραμμὲς
γράφω γιὰ τὸν τρόπο ποῦ ζῶ

"Όταν παραινεῖμαι γιὰ τοὺς ἄλλους ἢ γιὰ τὸν
κόσμο
ὅταν νιώθω ἀπέχθεια ἢ δυσανεξία,
σημαίνει πῶς δὲν ἔχω ἀκόμη ἀποκτήσει ἀρε-
τὴ καὶ
ἀπὸ δικό μου τρόπο ζωῆς

'Η θλίψη κάποιου ἢ ἡ εὐτυχία του
εἶναι σὰν τὸν ἄνεμο
ποῦ πῆρε τὴ λιμπελοῦλα

Κάθομαι στὸ τραπέζι μου ἔτσι
ἐλπίζοντας γιὰ μὴ πρὸ θαθεῖα κατανόηση

Γιοσιόκα Μινόρου (1919)

Νεχρά φύση

Κλεισμένοι στὴ νύχτα
οἱ φθινοπωρινοὶ καρποὶ ζωηρεύουν
μπροστὰ στὴ λεῖα ἐπιφάνεια τῆς φρονιφίας
Μήλα καὶ ἀγγούρια καὶ σταφύλια

τυχαία βαλμένα
 έχουν νά κάνουν τώρα μέ τόν βίον
 μέ τήν ἀρμονία, μεγάλη μουσική
 φτάνουν στό βαθύ μέρος τῆς ταυτότητάς τους
 ὅπου τὸ κοινοῦται βρίσκειται σέ γαλήνη
 μέ τήν πλούσια ὑπόσχεση τῆς φθορᾶς
 νά τὸ κυκλώνει.
 Τώρα ἀλαμτῆς σάν τις πέτρες
 μπροστά στά δόντια τῶν νεκρῶν
 ὁ καρπὸς ἀργά θαλαίνει
 Στὴ βαθεῖα φρουτιέρα
 μέσα στὴν ὁμοιότητα αὐτῆς τῆς νύχτας
 κάποτε
 ὅλοι τους ὀξέα γέροντες

Κιταμούρα Ταρὸ (1922)

Μικρά ποιήματα

1 νύχτα
 "Ὅποιος παίζει πιάνο
 πλέει στὸν οὐρανὸ
 Κάποιον τὰ χέρια
 τὸν κρατοῦν νά μὴν πέσει
 Αὐτοὶ ποὺ προσπαθοῦν νά καταλάβουν τὴν
 ἀγάπη,
 πρέπει πάντα νά πέφτουν

2

Χειμῶνας. Μιά ἡσυχία καὶ μοναχικὴ πόλη.
 "Ὅταν ὅλοι ἔχουν ἀποκοιμηθεῖ
 Χτυπάει ἡ σειρήνα γιὰ τὴν πυρκαγιά.

"Ἐγὼ κοιμόμαστε βαθιά
 ἕνας ἰππῆας καλπάζει στὴν ψυχὴ
 ἀλλὰ φυσικά
 ἀκόμη κι ἂν φτάσει ὡς τὴν ἄκρη
 δὲ θά βρεῖ φωτιά.

Νάκα Ταρὸ (1922)

Κάστρα

Γέ μου,
 χτίζεις γκορεμίζεις πάλι
 γκορεμίζεις καὶ χτίζεις
 τόσο ὁμορφα κάστρα τοῦ οὐράνιου τόξου μέ
 τὰ τοῦδρα σου

Τὸ ποτὶ ποὺ συρρίζε στὸ ποτήρι σου
 βρέχει λάθος κατὰ πάνω.

Γιὰ σένα ἡ πλάκα τοῦ ρολογιῶ δὲν ἔχει δεῖ-
 κτες.
 Γιὰ σένα ὁ κόσμος εἶναι πιὸ στρογγυλὸς ἀπὸ
 λεμόνι.

Γέ μου καὶ ὁ πατέρας σου
 γκορεμίζει, χτίζει πάλι
 χτίζει καὶ γκορεμίζει.
 Σχεδιαστὴς μάταιων κάστρων.

"Ἡ ζωὴ μου τυφλωμένη ἀπ' τὰ λόγια
 γυροῦν σημασίες.
 Γιὰ μένα ἡ ὥρα δὲν ἔχει διεύθυνση
 Γιὰ μένα ἔνα λεμόνι εἶναι πιὸ μαῦρο ἀπὸ ἕνα
 κόσμο

Ταμούρα Ργιούτσι (1923)

Μακρινὴ χώρα

Πρέπει νά φορτωθεῖς πολλὴ σκοτούρα
 γιὰ νά φροντίσεις ἕνα ζῶο ἀπὸ μιὰ μακρινὴ
 χώρα

Τὰ δάσανά του
 εἶναι πιὸ ἀπλὰ πράγματα

Πρέπει νά χύσεις πολλὰ δάκρυα
 ὅταν παίρνεις ἕνα γράμμα ἀπὸ μακρινὴ χώρα

Τὰ ποιήματά μου
 εἶναι πιὸ ἀπλὰ πράγματα

Πρέπει νά χρησιμοποιήσεις πολλὰ λόγια
 γιὰ νά βρῖσεις κάποιον ἀπὸ μιὰ μακρινὴ χώρα

Οἱ χαρὲς μου καὶ οἱ λύπες μου
 εἶναι πιὸ ἀπλὰ πράγματα

"Ὁ ἄνθρωπος περὶ γράφει ποίημα

"Ὁ ἄνθρωπος ποὺ γράφει ποίημα
 πλέει στὸ διάστημα
 Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ
 ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ἡ πλοῦτικότητα

"Ὁ ἄνθρωπος ποὺ γράφει ποίημα
 εἶναι σάν τὸν πιανίστα
 ποὺ τὰ χέρια του κινοῦνται κιόλας
 προτοῦ ἡ κλείδα νά ἐκλεγεῖ συνειδητὰ
 Τὰ χέρια του τὸν ξεπερνᾶνε
 Τὰ χέρια του πιασμένα ἀπ' τὸν ἦχο δὲν μπο-
 ροῦν νά ξεφύγουν
 καὶ γι' αὐτὸ παλεύουν

"Ὁ ἦχος ὁδηγεῖ τὰ χέρια
 καὶ τὰ χέρια
 προσπαθώντας νά ξεφύγουν ἀπ' τὸν ἦχο
 τὸν σέρνουν μαζί τους
 κάπου

Ποῦ;

Γιὰ νά δεῖς τὸ σχῆμα
 τοῦ ἀνθρώπου ποὺ γράφει ποίημα
 πῆδα ἀπ' τὸ πιὸ ψηλὸ μέρος τοῦ κόσμου
 κατοικέφαλα

Καὶ τότε τὸ μάτι σου ποὺ πέφτει λάθος κα-
 ταπάνω
 ἴσως πιάσει μιὰ στιγμὴ
 τὸν ἄνθρωπο ποὺ γράφει ποίημα
 πλέοντας στὸ διάστημα μέσα στὴ σκοτεινιά